

[Alfred Jensen.]

115 000 par arbejdsmænd er ikke er i stand til at producere dels til fordel for dem selv og dels til fordel for samfundet.

Det forekommer mig, at selve beskæftigelsesproblemet er så stort, at der må vises det en større interesse, end der er blevet vist det i den senere tid. Vi ved meget vel, at en del af ledigheden skyldes de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, der er blevet gennemført, og at der er gjort alt for lidt for at skaffe dem, som disse foranstaltninger går ud over, erstatning for tabet af deres stilling og give dem tålelige vilkår, hvis de ikke har nogen beskæftigelse.

Jeg ser meget vel, at man har tiltrådt en bevilling, der betyder, at der sættes flere landvindingsarbejder i gang, og det er naturligvis af det gode. Jeg har også bemærket, at man går ind for, at der ikke i sommer skal være noget stop i beskæftigelsesforanstaltningerne, og også det er naturligvis noget, der virker i den rigtige retning. Men den store indsats mod arbejdsløsheden er det jo ikke, og 115 000 ledige nu, da temperaturen er så mild, at praktisk talt alt arbejde bortset fra landbrugsarbejde kan sættes i gang og udføres, vidner om, hvilken kræftskade vi her står over for, og hvilket problem vi har at løse, hvis vi virkelig skal sikre, at det, der står i grundloven om, at enhver har moralsk ret til at få arbejde, sker fyldest. Der er jo temmelig langt til, at vi når dertil. Det er en opgave, som man ikke kan skyde fra sig, men som der må tages fat på med mere energi, så der opnås større resultater end dem, der er set indtil dato.

Jeg rejste i december måned, da vi behandlede de vanskeligheder, Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse var kommet ud i, spørgsmålet om en bedre behandling af de arbejdsløse, og jeg sagde dengang: man skal ikke regne med, at vi har sluttet behandlingen af Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses vanskeligheder med dette lovforslag — altså det, der blev gennemført i december — tværtimod, vi må regne med, at vi kommer tilbage til disse problemer. Jeg opfordrede regeringen, specielt naturligvis socialministeren, til at være opmærksom på de vanskeligheder, de arbejdsløse lever under.

Derfor er vi naturligvis tilfredse med, at

ministeren kommer med et forslag, der gør det muligt at give de arbejdsløse en ekstra brændselshjælp. Det er en håndsrækning, som vil betyde overmåde meget for de arbejdsløse, men det er jo rigtigt, som det ærede medlem hr. Ravn har sagt, at den brændselshjælp, der ydes, vel ikke dækker stort mere end de 40 dages ledighed, der er tale om i loven. Det vil sige, at de, der har ledighed derudover, står i den situation, at de må tage af selve dagpengene for at skaffe brændsel, så deres bolig kan blive nødtørftigt opvarmet, og vi ved jo, at dagpengene rækker ikke til. Der skal økonomiseres meget godt, hvis den arbejdsløse skal slå sig igennem.

Det er ikke alene ekstraudgifter til brændsel, den arbejdsløse står over for, det er også i høj grad ekstraudgifter til huslejen. Jeg ved meget vel, at en del af de arbejdsløse klarer sig med den huslejhjælp, de kan få, fordi de bor i en billig, måske en gammel lejlighed, men flere og flere bliver nødt til at søge lejlighed i det nyere boligbyggeri, og dér forslår de 84 kr. månedlig, der ydes i huslejhjælp, slet ikke. Der er adskillige eksempler på, at arbejdsløse personer må betale over 200 kr. om måneden i husleje, og det siger sig selv, at det er en urimelighed, at man, når samfundet ikke kan fremskaffe boliger til en mindre leje, ikke hjælper de arbejdsløse ud af en sådan vanskelig situation.

Der er jo også problemer for dem, der arbejder, men dem skal jeg lade ligge i denne forbindelse. Her er spørgsmålet blot, hvordan man kan komme de arbejdsløse til hjælp, og man skal gøre sig klart, at med den stigning, der har været i arbejdsløsheden i de senere år — for to år siden, i 1954, var gennemsnitsledigheden 8 pct., i 1955 9,7 pct. og sidste år 11,1 pct. — betyder det, at ledigheden rammer langt hårdere i arbejderklassen. Det betyder også, at de, der kommer ud i arbejdsløshed, får en længere arbejdsløshedsperiode og derfor får vanskeligere ved at klare de problemer, de har at slås med.

Derfor kan vi gå ind for det forslag, der her foreligger. Vi er enige i, at det ville være ønskeligt, om man kunne dele perioden op, således at de arbejdsløse, når de har gået 60 dage ledig, får halvdelen af det beløb, der her er stipuleret. Jeg forstår,